

fordi Betryggelsen netop ligger i, at den administrerende Direktør kan ventes at beholde sin Plads i længere Tid, selv om han er valgt for et kortere Næremaal. Naar en saadan Bevægelse som nævnt maatte opstaa, men Ministeren har den Ret, at Valgets Gyldighed er afhængig af hans Godkendelse, kunde han i Tide skride ind og søge at forhindre, at den Slags Bevægelser tog Fart. Den Betydning tillægger jeg altsaa Bestemmelsen. Jeg maa erkende, at Bestemmelsen unægtelig indeholder et Indgreb i det, som er blevet benævnt Kreditforeningernes Selvstyre; at den derfor møder Modstand fra den Side, som sætter dette Selvstyre saa højt og er bange for at faa det begrænset paa nogen Maade, det kan jeg forstaa. Men som sagt, hvis man vil have noget, maa man ogsaa give noget, og man kommer til at give denne Bestemmelse, hvis man ønsker at gaa saa vidt, som man har opstillet, med Hensyn til den ikke-amortisable Del af Gælden. Derimod har det været mig aldeles uforstaaeligt, hvorledes den Bestemmelse, at Indenrigsministeren udnævner den ene Revisor og godkender Valget af den anden, skulde kunne være et Indgreb i Kreditforeningernes Selvstyre. At man træffer Bestemmelser med Hensyn til Valget af Revisorer, altsaa af Kontrollen, som intet har med Styret at gøre, det synes jeg ikke kan prægravere Kreditforeningernes Selvstændighed i nogen som helst Maade. Baade Repræsentantskab og Direktion ere jo interesserede i, at man har saa gode Revisorer, som man paa nogen Maade kan opnaa, og jeg tror ogsaa, at jeg kan sige for Direktionernes Vedkommende, at dette er almindelig erkendt af dem alle. Jeg tror ikke, at Direktionerne have det mindste imod at gaa med til denne Bestemmelse her. Højt paafaldende er det, naar det allerede Udvalg har Betænkelighed derved, thi det maa jo vel erindres, at den Bestemmelse, her er Tale om, er i det væsentlige det samme, som Rigsdagen har været med til at vedtage flere Gange. Man har vedtaget den i 1866 over for Stifternes Kreditkasse; man har vedtaget den i 1868 over for „Ny jydsk Købstadskreditforening“; og endelig i 1882 for „Kreditforeningen for Kjøbenhavn og Omegn“. Naar man den Gang kunde gaa med til dette Indgreb i Selvstyret, synes jeg sandelig ogsaa, at man kunde gaa med til det nu. Hvad ellers angaar Udvalgets Endringsforslag under Nr. 1 og 2, saa kan jeg tiltræde dem. Med Hensyn til Nr. 3, som indeholder en Omredaktion af § 2, har jeg altsaa det at bemærke, som jeg allerede har fremhævet, at ved denne Omredaktion stryger

man Regeringsforslagets Poster Nr. 1 og 2. For saa vidt derimod angaar den ved Endringsforslaget foretagne Omredaktion af Nr. 3 og 4, har jeg intet at bemærke; jeg kan altsaa for saa vidt anbefale Endringsforslaget. Da man imidlertid ved at stemme for dette Endringsforslag, tillige kommer til at udstemme Posterne Nr. 1 og 2, er Afstemningen jo bleven noget forplumret. Jeg skal imidlertid, hvis Udvalgets Endringsforslag Nr. 1 og Flertallets Nr. 3 blive vedtagne, forbeholde mig under Sagens senere Gang at stille Forslag om, at de af mig paapegede Bestemmelser i Regeringsforslagets § 2 optages paa ny i Forslaget. — Mindretallet har stillet et Underændringsforslag — subsidiært for det Tilfælde, at Flertallets Endringsforslag Nr. 3 vedtages — om at der tillige skal optages Bestemmelse om, at Burderingsmændene udnævnes og afstediges af Bestyrelsen, og at der af Indenrigsministeren ansættes Taksationsinspektører. Jeg kan fuldstændig erkende det heldige i, at man kommer over til en Ordning af Burderingen ved Kreditforeningerne i den Retning, som her er paapeget, men paa den anden Side ved jeg, at der skal nogen Tid til, inden man kommer til det, medmindre man da vil lægge særlig stærkt Tryk paa, og jeg tror ikke, det er nødvendigt at gaa dertil i Ojeblikket; jeg vil være tilfreds, naar man kan faa det, som Regeringsforslaget har fremhævet i Henseende til Tilshenet. Noget ganske andet er det, hvis man skulde komme til en Statsgaranti; saa maatte de nævnte Bestemmelser om Burderingen ind, og saa maatte der vistnok adskillige andre Bestemmelser ind tillige.

Jeg kommer nu til det store Spørgsmaal ved denne Lov, til Udvalgsflertallets Forslag om, at Staten skal yde Garanti for de bestaaende Kreditforeningers Obligationer. Mindretallet har jo stillet Underændringsforslag til dette af Flertallet stillede Forslag, og jeg skal derom kun udtale, at skulde der virkelig blive Spørgsmaal om at gennemføre en Statsgaranti, ønsker jeg den hellere i Mindretallets Form end i Flertallets, saa vist som jeg foretrækker det mindre Onde for det større. Men jeg kan ikke gaa med til en saadan Statsgaranti hverken i den ene eller i den anden Form. Naar jeg siger, at jeg ikke kan gaa med dertil, skal jeg tilføje, at det er ikke alene Indenrigsministeren, der har denne Opfattelse, men at samtlige Medlemmer af Ministeriet ere enige om, og lige fra første Gang dette Spørgsmaal forelaa til Behandling, have været enige om, at Regeringen ikke kunde gaa med til en saadan